

Sygn. akt IV 1 Kz 134/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, IV Wydział Karny - Odwoławczy w Krakowie,
Seksja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń w składzie:

Przewodniczący: SSO Rafał Lisak

Protokolant: st. sekr. sądowy Agata Kaleta

po rozpoznaniu w sprawie z oskarżenia prywatnego Piotra Niżyńskiego
przeciwko

Karolowi Barszcz i Marcinowi Czełuśniak

oskarżonym o przestępstwo z art. 217§1 kk,
na skutek zażalenia oskarżyciela prywatnego,
na postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie, II
Wydział Karny z dnia 3 czerwca 2017 roku, sygn. akt II K 112/17/K,
w przedmiocie umorzenia postępowania,
na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2017 r. sygn. akt II K 112/17/K Sąd
Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie II Wydział Karny, działając
w oparciu o art. 17 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 339 § 3 pkt 1 kpk, umorzył
postępowanie karne o przestępstwa z art. 217 § 1 kk

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył oskarżyciel prywatny Piotr Niżyński, który zarzucił, że jest ono niezgodne z prawem i orzecznictwem Sądu Najwyższego i wniósł o jego uchylenie.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Zażalenie oskarżyciela prywatnego nie zasługuje na uwzględnienie, a postanowienie Sądu Rejonowego należy uznać za trafne.

Odnosząc się do zażalenia, w pierwszej kolejności wskazać należy, że w niniejszej sprawie Sąd Odwoławczy nie dostrzegł szczególnie zawiłego zagadnienia prawnego, następcząco trudności interpretacyjne, co do którego występowałyby w orzecznictwie znaczne rozbieżności, które wymagałoby zwrócenia się do Sądu Najwyższego w trybie art. 441 § 1 kpk. Tak więc zgodnie z zasadą samodzielności jurysdykcyjnej wyrażoną w art. 8 § 1 kpk Sąd Odwoławczy samodzielnie rozstrzygnął w przedmiocie złożonego przez Piotra Niżyńskiego środka zaskarżenia.

Również w ocenie Sądu Odwoławczego czyn opisany przez pokrzywdzonego w prywatnym akcie oskarżenia stanowi to samo zdarzenie historyczne – ten sam czyn, co określony w zawiadomieniu o możliwości popełnienia przestępstwa skierowanym przez zawiadamiającego do Prokuratury Rejonowej. Wskazuje na to zbieżność daty, miejsca, godzin popełnienia czynu oraz tożsamości osób biorących udział w opisywanym zdarzeniu.

Piotr Niżyński w dniu 29 lipca 2016 r. wniósł do Prokuratury Rejonowej Kraków-Prądnik Biały zawiadomienie o popełnieniu na jego szkodę przestępstwa z art. 231 § 1 kk, polegającego na przekroczeniu uprawnień służbowych i niedopełnieniu obowiązków przez Karola Barszcz i innego, nieokreślonego przez zawiadamiającego, funkcjonariusza Policji, którego mieli oni dopuścić się w dniu 27.07. 2016 r. o godz. 11:25 na ul. Radzikowskiego 142 w Q-Hotel (k. 2).

Równocześnie, w dniu 1 sierpnia 2016 r. Piotr Niżyński wniósł do Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie (k. 4) prywatny akt oskarżenia przeciwko wskazanym powyżej funkcjonariuszom Policji, oskarżając ich o naruszenie nietykalności cielesnej, tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 kk.

Jak trafnie zwrócono uwagę w zaskarżonym postanowieniu, naruszenie nietykalności cielesnej zarzucone przez Piotra Niżyńskiego w prywatnym akcie oskarżenia było zatem fragmentem czynu opisanego a art. 231 § 1 kk. Miało bowiem stanowić jeden ze sposobów przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Policji. Nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, że w takiej sytuacji dla pełnego opisu karnoprawnego zachowania domniemanych sprawców konieczne jest zastosowanie tzw. kumulatywnej kwalifikacji. Zachowanie sprawców wyczerpywało bowiem znamiona więcej niż jednego przepisu ustawy, przy czym przestępstwo z art. 231 § 1 kk ścigane jest z oskarżenia publicznego, natomiast przestępstwo opisane w art. 217 § 1 kk podlega ściganiu z oskarżenia prywatnego.

Również Sąd Odwoławczy stoi na stanowisku, że skoro zachowanie funkcjonariuszy Policji miało wypełnić również znamiona przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, to oskarżyciel wyłącznie publiczny był uprawniony do wniesienia i popierania aktu oskarżenia w sprawie. Piotr Niżyński nie był zatem osobą uprawnioną do wniesienia aktu oskarżenia o czyn wyczerpujący znamiona z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 217 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Należało przy tym mieć na uwadze, że sprawa o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego została już wcześniej rozpoznana. Była ona bowiem przedmiotem postępowania przygotowawczego i została prawomocnie umorzona. To ewentualnie w ramach tej sprawy Piotr Niżyński mógłby działać jako strona w charakterze oskarżyciela posiłkowego zamiast oskarżyciela publicznego przez wniesienie do sądu aktu oskarżenia (art. 53 i art. 55 § 1 *in principio* w zw. z art. 330 § 2 zd. drugie kpk). Jednak jednym z warunków

nabycia tego uprawnienia jest powtórne wydanie przez prokuratora postanowienia o odmowie wszczęcia lub o umorzeniu postępowania w wypadku, gdy poprzednio wydane postanowienie zostało przez sąd uchylone na skutek zażalenia pokrzywdzonego, a prokurator nadal nie znalazł podstaw do wniesienia aktu oskarżenia (art. 55 § 1 in principio w zw. z art. 330 § 2 zd. pierwsze kpk), co w rzeczywistości w niniejszej sprawie nie miało miejsca, albowiem postanowieniem z dnia 18 maja 2017 r. sygn. akt II Kp 2/17/K (k. 97) Sąd Rejonowy utrzymał w mocy postanowieniem Prokuratora o umorzeniu śledztwa.

Mając zatem na uwadze, że wniesienie aktu oskarżenia w sprawie o czyn ścigany z oskarżenia publicznego przez pokrzywdzonego, pomimo że nie zachodzą warunki przewidziane w art. 55 § 1 kpk powoduje, że zachodzi ujemna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 9 kpk w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt IV KK 42/13, I EX nr 1292224) postanowienie Sądu Rejonowego należało uznać za trafne i utrzymać je w mocy.

SSO Rafał Lisak

Na oryginale właściwe podpisy
Zgodność z oryginałem stwierdza

prot. Rewera Zaneta